„Jah, tõeste, kui sesinnane wäggew ja üpris wägga armolinne aitaja meiegi jures saaks ollema, ei kardaks minna seddagi aastat. Küllab olleme mõnne tündre ossa roheminne omma põllo pealt sanud, kui paljo teisi, agga mis sestki saab ni mitmele? ja näitis käega meie, pissokeste peäle. Agga issa loi hiljokeste käega emma selja peäle, ja ütles: „Arra nutta, emmake. Sesamma Issand, kes sekord aitamas olli, se woib ja saab meidki aitama. Ei olle Temma kaddunud, Ta ellab alles, ja wallitseb taewas. Ja Temma kä on, — kui pühha kirri ütleb — keik se melewald taewas ja Ma peäl. Ei sa Temma meid ellades unnustama, sest Temma on mailma otsani nende jures, kes on Ta ommad." Ja nüüd hakkas sest armsast laulust: „Mis waewab sinno süddant", ja mis meie keik tundsime — need kallid salmid laulma:

„Oh! jätta murred mahha,
Mis süddant waewawad,
Ning wõtwad wallo tehha,
Et wägga kurwaks saad.
So kohhus polle seäda
Need asjad ilma peäl,
Kül Jummalal' on teäda,
Mis kassuks tulleb teäl.

Keik Temma holeks anna,
Sest keik Ta targast teeb,
Siis saad sa immeks panna,
Kui se keik korda lääb,
Mis Temma tootanud,
Ning targa nouga
Se, mis sind kurwastanud,
Woib pea kauta."

Ollen need kallid salmikessed mittokord kül laulnud, agga ei ial weel nisugguse süddame tundmisega, kui sekord; ja kei-